

ŽIVOTOM NEKRÁČAM SAMA

Skutočný príbeh

Darina Hamarová

MOTÝL

Darina Hamarová

**ŽIVOTOM
NEKRÁČAM
SAMA**

Copyright © Darina Hamarová 2014
Design © Motýľ design
Cover photo © Agnes Kantaruk/Shutterstock
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2014
www.vydavatelstvomotyl.sk
Vydanie prvé. Rok vydania 2014
Tlač: KASICO, a.s., Bratislava

ISBN: 978-80-8164-042-1

Darina Hamarová

**ŽIVOTOM
NEKRÁČAM
SAMA**

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Túto knihu chcem venovať ľuďom, ktorým rakovina vzala ich najbližších, priateľov, známych a ktorým zostali len spomienky.

Túto knihu chcem tiež venovať všetkým tým ženám a mužom, ktorí zvädzali a zvädzajú svoj boj s touto chorobou.

Nakoniec túto knihu venujem mojej sestre Marte a mojej mame.

Sú chvíle, keď si myslíte, že už hlbšie padnúť nemôžete, že už nevstanete, že je všetkému koniec. A potom sú chvíle, keď vám zrazu osud dá druhú šancu, postavíte sa opäť na štartovú čiaru a je len a len na vás, ako tú šancu využijete.

Pripadám si ako boxer v ringu. V zápase bez rozdielu váh. V jednom rohu som ja, dnes štyridsaťpäťročná žena vážiacca sotva šesťdesiat kilogramov. V druhom rohu je môj osud. Omnoho ťažší. Zvádzam s ním svoj boj. Občas dostanem poriadne po nose. Občas ma svojím úderom pošle až na podlahu ringu. Často je ten úder riadne podpásový, až mi vyráža dych. Osud nebojuje vždy fér. Prečo by mal? Veď cena za výhru je vysoká. V stávke je predsa život. Môj život. Každý ďalší úder, čo dostávam, bolí viac a viac. Nohy mám ťažké ako z olova. Napriek tomu vstávam, ruky zdviham do výšky očí na znak, že som pripravená bojovať ďalej.

Môj boj s osudom ma naučil jedno. Nikdy, naozaj nikdy sa nevzdávať. Nikdy, naozaj nikdy si nepripustiť, že prehráte. Prehrávať môžete, no prehrať nie. Pretože neviete, kedy to ten osud zabalí a nechá vás nad ním zvíťaziť.

To je aj môj prípad. Rozpoviem vám príbeh ženy, ktorá napriek ťažkým ranám osudu svoj boj zatiaľ vyhráva. Rozpoviem vám svoj príbeh.

V posledných rokoch sa toho v mojom živote veľa zmenilo. Mnohé som si uvedomila. Zmúdrela som. Naozaj. Nie je to prejav neskromnosti. Zosilnela som. Vnútri určite. Viera

Darina Hamarová

vo vlastné sily zmenila môj postoj k mnohým veciam. Vždy som milovala život. Teraz ho však milujem ešte viac.

Je to len hrčka!

Slnko sa len nesmelo predieralo svojimi lúčmi pomedzi žalúzie. Najskôr jemne ohmatalo parapetnú dosku. Potom sa opatrne vkrádalo ďalej a ďalej, až sa dotklo päty mojej odhaleney nohy. Príjemné šteklenie ma začalo prebúdzat'. V polospánku som sa pomaličky ako mačka natiahla na posteli. Ležiac na ľavom boku tvárou k oknu som si labužnícky vystrela nohy. Jednu. Druhú. Slastný pocit. O to viac, keď som za chrbtom cítila nahé telo muža, o ktoré som sa opierala. Muž niečo zamrmlal. Znelo to ako *lúbim ťa*. Určite to bolo *lúbim ťa*. Čo iné by mi tak zavčas rána hovoril? Zároveň ma pravou rukou objal okolo pása. Usmiala som sa. Každá žena miluje takéto vyznania, aj keď sú vyslovené v spánku a muž si ich po prebudení určite nepamätá. Každá žena túži po tom, aby večer zaspávala a ráno sa prebúdzala v náručí muža. Jeho objatie je pre ňu oázou pokoja a bezpečia. Tak som sa v tej chvíli cítila aj ja. Mužovo objatie bolo pevné, ale nežné. Ešte viac som sa k nemu pritúlila. V tom objatí som sa takmer strácala. Akoby aj nie. Muž za mojím chrbtom bol vysoký, vyšší odo mňa takmer o dve hlavy, štíhly. Oči sa mi privreli od vzrušenia a z úst mi vyšiel tichý vzdych. Myšlienkami som zablúdila k včerajšiemu večeru.

Bol to najkrajší večer za posledných... koľko rokov? Päť? Sedem? To je jedno. Hlavne, že bol úžasný, nádherný. Obrovská kytica z bielych margarétok, ktoré vlastnoručne natrhal, sviečky, vynikajúca večera, ešte lepšie víno. Víno, čo rozpaľuje a zároveň odhadzuje závoj zábran. Ten večer sa pre mňa nemohol skončiť krajšie ako v objatí muža, ktorého milujem.

S mužom, ktorý spal pritisnutý pri mne a objímal ma nahú okolo pása a ktorého opálená tvár ostro kontrastovala so snehobielym vankúšom, som sa zoznámila asi pred polrokom. Úplnou náhodou. Vracala som sa autobusom zo školy. Z Nitry. Študovala som na Pedagogickej fakulte anglický jazyk a literatúru. Už niekoľko rokov učím na základnej škole. Angličtinu. Jazyk súčasnosti. V mojom detstve to bola premenu ruština. Zmenila sa doba, zmenil sa jazyk. Niežeby mi to vadilo, práve naopak. Angličtina je môj koníček a je skvelé mať svoje hobby ako prácu. Aby som mohla učiť angličtinu, bolo potrebné študovať anglický jazyk a literatúru a štúdium ukončiť záverečnou skúškou. V mojom veku dosť *crazy*, ako by povedal rodený Angličan.

Ja ako rodená Slovenka hovorím, že na veku nezáleží, ak mám nejaký cieľ pred sebou. A ja som ho mala. Od malého dievčatka som vždy túžila byť učiteľkou. Žiaľ, žila som aj v dobe, keď nie každý mohol ísť študovať to, čo chcel. Moji rodičia boli silne veriaci a my, deti, sme boli tiež vychovávané v duchu kresťanskej viery. Nevedela som, že sa to nesmie. Teda, podľa ľudí, čo určovali v krajine, čo sa môže a čo nie. Pochopila som, že ako veriaca žena by som bola „zlou učiteľkou“ a mohla by som deťom spôsobiť celoživotnú psychickú traumu. Nezostávalo mi nič iné, len ísť študovať na školu, kde budem svojej vlasti prospešnejšia. Teda, podľa ľudí, čo o tom

rozhodovali. Vyštudovala som strojnícku fakultu na Doprave v Žiline. Prišla revolúcia, tá nežná, a ja som zrazu mohla robiť to, o čom som celý život snívala. Mohla som učiť deti! Aby som ich mohla učiť, musela som si urobiť doplnkové pedagogické štúdium. A teraz som si robila tú angličtinu.

Každý piatok som cestovala do Nitry na Pedagogickú fakultu a v sobotu večer som sa vracala späť, domov na Oravu. Bolo to veľmi unavujúce, ale nemala som na výber. Aj v ten sobotný večer som sedela v autobuse a tešila sa na cestu domov. Vlastne ani nie tak na cestu, ako na ten domov.

„Smiem si prisadnúť?“ ozval sa nesmelý príjemný mužský hlas nado mnou.

Zdvihla som zrak od knihy, ktorú som čítala. Mužovi som bez slova naznačila kývnutím hlavy, aby si sadol.

Do autobusu sa snažím vždy nastúpiť medzi prvými, aby sa mi ušlo dobré miesto. Hlavne, ak nemám kúpenú miestenku alebo autobus nie je miestenkový. Nerobí mi problém prísť na zastávku aj polhodinu pred jeho odchodom. Tento vychádzal z Nitry. Bola som medzi prvými, a tak som si mohla pohodlne vybrať, kam si chcem sadnúť. Najradšej sedávam vpredu, tak štyri sedadlá za vodičom.

Aj v ten deň som sa posadila na svoje obľúbené miesto k oknu a vytiahla z tašky knihu. Vždy nejakú čítam, keď cestujem. Som blázon do kníh a rada využívam každú voľnú chvíľu na čítanie.

Teraz to bol *Portrét Doriana Greya* od Oscara Wildea. V origináli. Fascinoval ma príbeh tohto muža, ktorý sa bál staroby a ktorý chcel byť vždy krásny a namiesto neho starol jeho portrét so všetkými stopami času a všetkými hriechmi a zločinmi, ktorých sa Dorian Gray dopustil. Aký to proti-

klad anjelsky krásneho, večne mladého Doriana Graya a jeho diabolsky čiernej duše!

Usmiala som sa pri pomyslení, že by aj u každého z nás visel doma na stene taký portrét. Obraz, ktorý by bol zrkadlom nášho života. Bojím sa pri pomyslení, ako by vyzeral u väčšiny ľudí. Zrejme by ho mali zavesený niekde, kde by ho okrem nich nikto iný nevidel. Ktovie, čo všetko sa v takýchto príbehoch počíta za zločin a hriech. Rýchlo som zavrhla túto myšlienku.

Cesta domov trvala okolo štyroch hodín. Vonku za oknami autobusu sa zošerilo. Jar bola v plnom rozpuku. Príroda jasne dávala najavo, ktoré ročné obdobie jej začína vládnuť. Mám rada jar. Vlastne mám rada všetky štyri ročné obdobia, a nielen tie od Vivaldiho. Každé má niečo do seba. Na jari som milovala prebúdžajúcu sa prírodu, štebot vtáčikov a najmä čoraz teplejšie slnečné lúče. Na to, že na Oravu prichádza jar neskôr ako inde, som si už zvykla.

Pred nami sa objavili svetlá mesta. Banská Bystrica. Svetielko nado mnou len slabučkým lúčom osvetľovalo knihu v mojich rukách. Oči sa mi rýchlo unavovali. Nezostávalo mi nič iné, len si pozrieť číslo strany, ktorú som práve čítala, a zavrieť knihu. Natiahla som pravú ruku a zhasnúc malú lampu som sa ponorila do tmy.

Pri zhasínaní lampy som laktom nechtiac zavadila o muža sediaceho vedľa mňa. Až vtedy som si ho všimla bližšie. Tiež čítal. Noviny. Bulvárny denník.

Typický muž. Muži buď čítajú šport, politiku, alebo bulvár. Myslela som si to trošku pohrdavo.

Svetielko nad ním slabo ožarovalo jeho tvár. Mohol byť taký starý ako ja, štyridsať-štyridsaťpäť ročný. Nevyzeral naj-

horšie. Tmavé vlasy, sem-tam popretkávané šedinami, mal sčesané dozadu. Decentne ukrývali tvoriacu sa plešinku na temene hlavy. No a čo. Roky na to mal. Niektorým mužom plešinka pristane. Tak ako tomuto. Čo ma však na ňom zaujalo najviac, bola jeho výška. Napriek tomu, že sedel, pôsobil mohutne. Môj odhad sa ustálil na stodevätidesiatich centimetroch, plus mínus nejaké drobné.

„Prepáčte, nechcela som do vás buchnúť. Je tu málo miesta,“ usmiala som sa na neho previnilo a gestikulujúc rukami som potvrdzovala svoje slová.

„Nič sa nestalo. Odhliadnuc od toho, asi je problém do mňa nevraziť pri mojej výške. To ja sa musím ospravedlniť vám. Za to, že obmedzujem váš životný priestor,“ tiež sa usmial. „Aj tak som už chcel dočítať. Slabé svetlo,“ ukázal nad seba. Neprestával sa usmievať. Ten úsmev ma dostal. Taký chlapčenský úsmev dospelého muža. Zložil si z nosa okuliare a vložil si ich do vrečka na saku.

„Ak dovolíte, moje meno je Juraj,“ predstavil sa.

Na to, aký bol vysoký a ako málo voľného priestoru bolo medzi nami, bol prekvapivo pohyblivý. Bleskovo sa pootočil ku mne a podal mi ruku.

„Danica, teší ma,“ opäť úsmev. Z mojej strany. Prijala som podávanú ruku. Jej dotyk bol elektrizujúci. Až mnou zatriaslo.

Začala som si pripadať divne. Usmievala som sa ako šibnutá na muža, ktorého som videla prvýkrát v živote a ktorého už možno nikdy viac neuvidím.

„Cestujete ďaleko?“ vyzvedal.

„Na Oravu. Vlastne až na konečnú. Do Námestova.“

„Do Námestova? Poznám to tam. Ja vystupujem v Ružomberku,“ mimochodom poznamenal.

„Takže ste z Liptova,“ múdro som sa zatváрила.

Jeho slovenčina mi imponovala. Rozprával krásne, mätko.

Zasmial sa. Tentoraz nahlas. Nákazlivo.

„Áno, ak to berieme takto, tak som z Liptova. Vy z Oravy, ja z Liptova! Vlastne sme susedia!“

Od tejto chvíle cesta ubiehala nesmierne rýchlo. Juraj bol inteligentný, sčítaný muž. V duchu som sa mu ospravedľovala pre pohrdanie za to, čo čítal. Podľa toho, čo mi rozprával, mal prečítaného až-až. Vedel pútavo rozprávať o všetkom možnom. Vyštudoval prírodné vedy. Zhodou okolností bol tiež v Nitre. Na pracovnom pohovore.

„V sobotu?“

Zbadal môj neveriacky pohľad.

„Niektoré firmy majú na pracovné pohovory vyhradený čas v sobotu,“ opäť ten chlapčenský úsmev dospelého muža.

Kdesi vo vnútri, v brušku, mi začali poletovať divné motýliky.

Juraj smutne skonštatoval, že v jeho veku je veru problém nájsť si vyhovujúcu a vzdelaniu zodpovedajúcu prácu. A ešte k tomu na Liptove.

Sever Slovenska bol odjakživa, čo sa práce týkalo, na tom horšie. Poznala som to. Mnohým mojím žiakom chodil otec za prácou do Čiech alebo do susedného Poľska. Na týždňovky. Manželku a deti videl len cez víkend, keď sa mu pošťastilo prísť domov. Ako za prvej republiky. *Smutnú dobu žijeme*, prebehlo mi myslou.

V Ružomberku vystúpil. Pri rozlúčke mi galantne pobozkal ruku. Gavalier. Imponoval mi svojím správaním čím ďalej, tým viac. Aj preto mi bolo veľmi ľúto, že mi nenapadlo dať mu svoje telefónne číslo. Alebo mi mohol dať on to svoje.

Tak by to malo byť. Muž má dať svoje číslo žene, nie naopak. Asi nebude takým gavalierom, akým sa zdal. Škoda premárnenej príležitosti, trošku ma to škrelo.

Pomaly by som na Juraja zabudla, keby asi dva týždne po tom, čo sme sa stretli v autobuse, nezazvonil v zborovni telefón. Mala som práve voľnú hodinu a nik iný tam nebol. Nedalo sa nič robiť, zdvihnúť telefón bolo na mne.

„Základná škola, prosím...“ zaznel môj hlas do slúchadla telefónu. Keď chcem, viem byť veľmi dôležitá.

„Dobrý deň, neviem, či volám dobre,“ nasmelo sa ozval z druhej strany mužský hlas.

Bol mi veľmi povedomý, ten príjemný barytón mi znel v ušiach, avšak v prvej chvíli som ho nevedela zaradiť.

„Skúste, možno vám budem vedieť pomôcť. Voláte ohľadom niektorého nášho žiaka?“

Vyzvedala som ako správna učiteľka.

„Máte pravdu. Skúsiť môžem. Nie, nejde o žiaka. Hľadám pani učiteľku Danicu...“

Veď to hľadá mňa. Zostala som v nemom úžase.

„Smiem vedieť, v akej veci ju hľadáte?“ stále mi ten hlas k nikomu známemu nesesedl, ale vrátil mi v hlave statočne.

„Nehnevajte sa, ale to je osobné. Povedzte jej len, že ju hľadal Juraj,“ hlas muža znel smutno.

„Juraj?“

V tej chvíli mi zaplo. Juraj! Ten sympatický muž z autobusu! Zázraky sa dejú. Predsa len bude gavalier!

„Áno, Juraj. Ako Juraj Jánošík alebo ako Juraj Kukura, alebo svätý Juraj.“

Bol to on. Teraz som už jednoznačne poznala ten hlas.

„Prepáčte, Juraj, tu je Danica,“ vyšla som s farbou von.

Bolo to ako vo sne. Vysvetlil mi, že si z nášho rozhovoru

v autobuse zapamätal, na ktorej škole učím, a tak pohľadal telefónne číslo v zozname a skúsil zavolať. Kto neskúsi, nevie. On skúsil a vedel.

Kontakt s Jurajom som už neprerušila. Najskôr boli telefónáty. Potykali sme si hneď pri tom nasledujúcom. Pripadalo mi to úplne prirodzené. Nasledovali stretnutia. Priznám sa, to prvé som vyprovokovala ja. Vždy chcem vedieť čo najviac o človeku, ktorý sa dostáva do mojej blízkosti, a rozhovory cez telefón nie sú tým pravým. Rada sa dívam do očí tomu, s kým sa rozprávam. S Jurajom som sa cítila dobre. Tak dobre, ako už dávno s nikým nie. Romantické prechádzky Oravou či Liptovom sa pre nás stali akýmsi pravidlom. Vždy, keď som sa vracala z Nitry zo školy, urobila som si v Ružomberku prestávku.

Na druhom stretnutí sa odvážil chytiť ma za ruku, na treťom ma pobožkal. Odprevádzal ma k autu. Išli sme zavesení do seba. Ako dvaja milenci. Pri aute sme sa lúčili, keď sa ku mne znenazdajky zohol a nesmelo ma pobožkal na pery. Len taký letný dotyk. A hneď ustúpil. Červeň mi sfarbila líca a on zrazu nevedel, čo s rukami. Mne sa rozklepali kolená. Pripadala som si ako pätnásťročná baba v puberte. Asi aj on. Teda on ako chalan v puberte. Bolo to krásne a chcela som, aby to tak zostalo. Rýchlosť, akou som sa vrhala do tohto vzťahu, prekvapovala aj mňa samu. Juraj bol nežný, milý, chápvý.

Po dvoch mesiacoch ma pozval k nim domov. Býval s matkou v poschodovom dome na okraji mesta. S jeho matkou sme si hneď padli do oka. Veľa sme sa rozprávali, najmä o Jurajovi. O jeho bývalej manželke a o jeho deťoch. Rozviedol sa pred piatimi rokmi. Prečo? Neviem. Aj keď som zvedavá žena, na dôvody jeho rozvodu som sa nepýtala. *Hádam mi to povie, keď príde vhodná chvíľa.* Každý z nás má za sebou

nejakú svoju históriu, ktorá sa nedá zmeniť. A každý z nás si zaslúži tú povestnú druhú šancu. Aj Juraj. Aj ja.

Jurajova ruka na mojom tele sa pohla. Pootvorila som oči a hneď som ich zatvorila. Ten pohyb bol vzrušujúci a chcela som si ho vychutnať v celej jeho kráse. Cítila som, ako sa jeho dlaň vystiera a hladí ma po nahom bruchu. Bola som hrdá na svoju postavu. Na svojich štyridsaťpäť rokov som vyzerala veľmi dobre, krv a mlieko. Dlaň sa pomaly posúvala k mojim prsiam. Motýliky v brušku ako na povel začali vyletovať zo svojho hniezda. Najskôr len tak rozpačito, jeden, druhý. Pomaly sa pridávali ďalšie a ďalšie. Veľmi príjemné. Moje vzrušenie sa stupňovalo priamo úmerne tlaku Jurajovej ruky na moje telo. Ruka šmátralka pokračovala vo svojom pohybe. Tíško som zapriadla. Oči som mala stále privreté a nechávala som sa unášať rozkošou, ktorá začínala prenikať celým mojim telom. Ešte viac som sa pritlačila k Jurajovmu telu. Jeho ruka spočinula na mojom ľavom prsníku. Lahkými krúživými pohybmi ho začal hladiť. Už sa nedalo vydržať byť potichu. Začala som vzdychať. Nahlas. Jurajov ukazovák krúžil okolo bradavky. Jemne, citlivo. Zrazu zastal. Na mieste dva palce pod bradavkou. Skúmal toto miesto.

„Juraj, Jurko, prosím ťa, neprestávaj. Hlad' ma ďalej,“ šepkala som celá zadýchaná od vzrušenia.

Nepočúval ma. Naďalej prstami skúmal to miesto. Už nie ako milenec. Prestalo ma to vzrušovať. Ten pohyb ma začal znervózňovať. Zmeravela som. Prečo sú tí chlapi takíto? Rozbabrú a nechajú tak.

„Danica? Čo to tu máš? Vieš o tom?“ ozval sa Juraj.

„Jurko, miláčik, pokračuj. Vieš, aké je to príjemné, aké je to vzrušujúce? Nemôžeš mi toto urobiť. Vždy som túžila

zobúdzaf sa takto po boku muža,“ pokúšala som sa odpútať jeho pozornosť a vrátiť ho späť. Otočila som sa tvárou k nemu a pobozkala ho na pery.

„Prepáč. Ty myslíš na sex a tu máš nejakú hrčku. To nie je žart. S tým musíš ísť k lekárovi,“ odvrátil odo mňa hlavu a pustil môj prsník.

Naštvaná som sa posadila a vstala z postele.

On odo mňa odvrátil svoju hlavu, keď som ho bozkávala? To hádam nie! V duchu som sa rozčuľovala.

Obliekla som si nočnú košeľu a na ňu župan. Sadla som si do kresla, nohy vyložila a pritiahla si kolená k brade. Bolo mi zima.

„Nič mi k tomu nepovieš? Danká, toto sú vážne veci! Opa-kujem, musíš s tým ísť k lekárovi. Dať sa vyšetriť,“ naliehal.

„Už som bola u lekára. Viem o tom už niekoľko mesiacov,“ hnev z pokazeného rána sa ma držal aj naďalej.

„Ty vieš o tom už niekoľko mesiacov? A čo vieš o tom už niekoľko mesiacov? Prečo ja o tom nič neviem? Vysvetlíš mi to?“

Začal hysterčiť. Doslova. Tiež vstal a začal pochodovať po izbe. Nahý. Asi si ani neuvedomoval svoju nahotu. Keby to bolo za iných okolností, smiala by som sa nahlas. Mužská nahota, hlavne v neprirodzenej polohe, za akú ja považujem aj chôdzu po miestnosti, pôsobí veľmi komicky. Bim-bam. Bim-bam.

„Viem o tom, že tam niečo mám. Že tam mám hrčku. Nie je to však zhubný nádor. Mám to pod kontrolou,“ snažila som sa mu pokojne vysvetliť svoju situáciu.

„Prečo si mi o tom nepovedala? Vlastne, kedy si mi to chcela povedať? To ti nestojím za to, zdôveriť sa mi s takou vážnou vecou?“

Otvoril skriňu. Z jej útrobov vylovil fľašu whisky a pohárik. Nalial si statočnú dávku a vypil na ex. Žasla som s otvorenými ústami. Je sedem hodín ráno a on si nalieva whisky? Fúha. Predo mnou bol úplne iný Juraj.

„Nepovedala som ti to. Nepovedala som to zatiaľ nikomu. Nevidím dôvod. Mám na prsníku hrčku! No a čo?!“ rozhorčovala som sa.

„Danica! Hrčku na prsníku nemá každá žena! Veď to môže byť rakovina! Možno to aj je rakovina! Vieš, koľko žien ročne umiera na rakovinu prsníka?! Počkaj, hneď ti to poviem,“ nalial si druhý pohárik a aj ten vypil na ex. Vzápätí si sadol k notebooku a zapol ho. Toto už bolo na mňa trochu priveľa.

„Óóó, ďakujem ti. Tak ja už umieram! Nie, môj milý, nie je to rakovina. V tomto štádiu choroby nie,“ jeho reči ma maximálne rozčúlili. „Prepáč, nemám teraz ani chuť, ani náladu to rozoberať. Nezapínaj ten notebook. Ak budem chcieť vedieť niečo o rakovine, nájdem si to sama. Balím sa a idem domov. Prepáč,“ nevedomujúc si, vyslovila som slovo *prepáč* dvakrát.

Rýchlo som nahádzala svoje veci do tašky, obliekla sa a vyniesla tašku do auta.

„Danica, počkaj. Toto nie je riešenie,“ Juraj vybehol za mnou k autu, už oblečený v teplákoch a v tričku s krátkym rukávom. Mal môj obdiv. Vonku bolo sotva desať stupňov nad nulou, a to bolo na november ešte teplo. Liptov a Orava sú studené kraje, v novembri prichádzajú prvé mrazy a nezriedka napadne prvý sneh.

„Viem, že toto nie je riešenie. Momentálne ale lepšie poruke nemám! Idem domov a nič na tom nezmením. Tam doma sú ľudia, ktorí ma chápu a stoja pri mne. Mama, otec,